

ærede Justitsminister. Jeg vilde endelig ansee det for betænkeligt, om man vilde overgive den hele Sum, som bevilges til Udredelsen af Erstatningerne, til Administrationens Raadighed, saaledes som det er foreslaaet i § 2; jeg anseer det for meget ønskeligere, om man vilde foretrække, at det blev fastsat, at Erstatningen bortfaldt ved Vacance, saa vilde man nemlig kunne komme overeens med Administrationen om, i hvilket Tilfælde den skulde beholdes. Der som Justitsministeren derimod maatte foretrække at forelægge et Reglement for, hvorledes Erstatningen i Tidens Løb skulde fordeles imellem de forskjellige Embedsmænd; efterhaanden som Vacance indtraadte, da skulde jeg heller ikke have Noget imod et saadant Forslag til Fordeling, støttet paa de forskjellige Embeders Bestaaenhed; men naar vi ikke kunne faae det, vilde det maaskee være det rigtigste, at undersøge Erstatningen i hvert enkelt Tilfælde, og derfor foreløbig bestemme, at den skulde bortfalde ved Vacance. Jeg skal lade være usagt, hvorvidt Angivelserne af de forskjellige Naturalpræstationer ere fuldkommen paalidelige eller ikke; jeg tvivler ikke paa, at den høitærede Justitsminister har gjort sig den bedste Flid for at finde det Rette, saaledes som han gjør i alle saadanne Tilfælde. Det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat i Sagen, vil muligens finde ikke saa liden Veiledning i de Angivelser over Embedsmændenes Indtægter, som tidligere bleve gjorde af dem selv i Anledning af Krigsskattens Ansættelse (Hør!); thi, naar de her omhandlede Embedsmænd selv have angivet, hvormeget Dommer- og Skriverkorn de havde at svare Skat af, dengang da der ikke var Tale om at ophæve Dommer- og Skriverkorn, saa vil man i mange Tilfælde have en Regel, hvorfra man kan gaae ud. Vel er det mig bekendt, at undertiden er det blevet opgivet noget summarisk; men jeg troer, som sagt, at man i mange Tilfælde dog vil kunne have god Veiledning deraf. Det var disse almindelige Betragtninger, jeg vilde henstille til Thingets Overveielse.

Bregendahl: Det er en temmelig uheldig Skæbne, denne Sag har havt; thi det er nu egentlig 3die Gang, at Afgjørelsen af dette Spørgsmaal foreligger heri Thinget. Først

blev den forsøgt afgjort fra Justitsministerens Side ved et Forslag til Pengebevilling under Finantslovens Behandling, dette gik ikke gennem; dernæst vedtog man en Lov, som ikke har fort til Sagens endelige Afgjørelse; nu see vi den endelig for 3die Gang her igjen. Ved den langsomme Maade, hvorpaa Sagen saaledes er trukken ud, uden at komme til Afgjørelse, er der virkelig steet en Uret mod de paagældende Personer, som Sagen vedrører, idet flere af dem nu paa 3die Aar have maattet savne en dem lovligt tillagt Embedsindtægt, alene fordi vi ikke have kunnet bringe denne Sag til Ende. Men jeg troer, at dette ligger i den Maade, hvorpaa Sagen er tagen fra Regeringens Side; jeg kan ikke Andet end ansee det i høieste Maade urigtigt, at Regeringen her vil forcere, om jeg maa bruge det Udtryk, og vil søge at fremfalde en Afgjørelse, hvorved der henlægges en fast Godtgjørelse til disse Embedsmænd, skjøndt denne Godtgjørelse for de Flestes Vedkommende kun udgjør en ringe Deel af hele Embedsindtægten. Der er vel enkelte mindre Jurisdictioner i Landdistrieterne, for hvilke Dommer- og Skriverkorn udgjør henved $\frac{1}{4}$ af deres samlede Indtægter; men for den aller største Deel af de Embeder, hvorom der er Spørgsmaal, udgjør denne Godtgjørelse, selv naar den beregnes paa den for Embedsmændene meest fordeeltige Maade, ikke engang $\frac{1}{10}$ af de samlede Indtægter. Der synes mig virkelig at være noget Betydeligt i, fra Regeringens Side, at ville kræve saadant ubetydeligt fast Tillæg til Embedet for bestandigt; det vilde have været meget ønskeligere og have ledet til meget gunstigere og hurtigere Resultater, naar Regeringen havde anvendt de Kræfter, den har anvendt paa denne Sags Ordning, paa at udarbejde faste Reglementer for Retsbetjentenes Lønning; saa vilde hele denne Sag have været til Ende, og have mødt meget mere Belysning fra Folkerepræsentationens og navnlig fra Folkethingets Side, end den nu har mødt, og man vilde have undgaaet at gjøre Uret mod de Retsbetjente, der nu i flere Aar have maattet savne en dem lovlig tilkommende Indtægt, som for enkelte af dem er en ikke uvæsentlig Deel af deres Indtægter. Jeg kan ikke troe Andet, end at, naar der